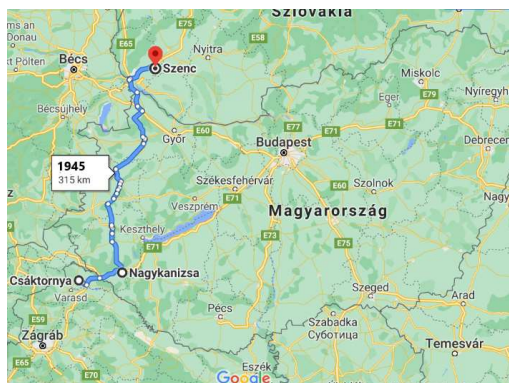

Dédi útja

Dédi egész éjjel forgolódott. Horvát tanárkollégái azt mondták neki, hogy Csáktornya is harcúterré válik. Felkelt, és hozzálátott, hogy minden szükséges dolgot a bőröndjébe pakoljon. Mivel a táská betelt, és másik kezét egy kisbaba, nagyanyám foglalta le, a maradék holminak sötétítő függönyből varrt hátizsákot. Amint levette a varrógépről, zörögtek az ajtón.

Egy ismerős jött szólni sietve, hogy minden személyszállító vonat leállt, de egy katonai tehervonat marhavagonjába néhány embert felvesznek, és el-viszik őket Kanizsára. A vonat egy órán belül indul. Így menekült meg.

Másnap porig bombázták az utcájukat.

dédi nagyanyámmal

Egy napon dédapámról érkezett hír, hogy Szencen vannak, és viszik őket Ausztriába bevetésre. Még három napig maradnak. Dédi elhatározta a lehetetlent: Szencre utazik. Mindenki le akarta beszélni, hisz nőként egyedül útnak indulni több volt, mint kockázatos. Ám mégis sikerült elérnie a hadosztályt. Hol egy bolgár ezredessel sikerült franciául szót értenie, és segítséget kapnia a tovább utazáshoz, hol egy mélyen vallásos állomásfőnök családja adott neki éjszakára szállást. Dédapámat átölelve, rögtön látta, hogy beteg. Unszolnia kellett, hogy menjenek be a katonakorvoshoz vizsgálatra. Kiderült, tüdőgyulladás van. Azonnal beutalták Győrbe, a katonakorházba. A magyar csapatot harcra vetették, s a kimerült, hiányos felszereléssel rendelkező zászlóalj ott vérzett el, alig néhányan tértek vissza.

dédszüleim nagyanyámmal

